

عنوان مقاله:

چگونگی و عوامل مؤثر در شکل گیری و دگرگونی سکونتگاه های غیررسمی در ایران با نگاهی به راهکارهای چاره جویی آن

محل انتشار:

اولین همایش ملی جغرافیا، شهرسازی و توسعه پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

محجوبه دهبان - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

حاشیه نشینی پدیده ای است که در طول شصت سال گذشته در شهرهای بزرگ ایران پدیدار شده و خانواده ها و اقشاری که در مجاورت شهرها در شرایط نامطلوب فضایی، کالبدی و خدماتی به سر می برند، در بر می گیرد. دهه 1340 در ایران نقطه عطفی در ظهور پدیده اسکان غیررسمی است، به حاشیه راندن روستاها و بخش کشاورزی در اقتصاد کشور، اتکا به منابع نفتی و ورود درآمدهای حاصل از فروش نفت به شهرها، تمرکز بر طرح های صنعتی و برنامه های عمرانی در شهرها (به ویژه شهرهای بزرگ کشور)، زمینه را برای برهم زدن تعادل میان شهر و روستا و از میان بردن تعادل های منطقه ای فراهم کرد. گسترش شهرها بدون وجود جایگاهی در برنامه ریزی های رسمی کشور برای اقشار کم درآمد، بستر مناسب برای پیدایش سکونتگاه های غیررسمی در حاشیه شهرها به عنوان راه حلی برای اسکان این گروه از اجتماع فراهم کرد. حاشیه نشینی به تدریج در بسیاری از شهرهای کشور ظهور یافت و همچنان در حال رشد و گسترش است. با ظهور پدیده اسکان غیررسمی، راه حل هایی نیز برای چاره جویی این مسئله مطرح شده که اغلب بسیار سطحی و گذار بوده است و نتوانسته اند مشکل این سکونتگاه ها را حل کنند. این مقاله سعی دارد ضمن نگاهی کلی بر چگونگی و عوامل مؤثر در شکل گیری اسکان غیررسمی در ایران به بررسی چگونگی برخورد با آن در کشور به ویژه در دهه معاصر بپردازد.

کلمات کلیدی:

سکونتگاه غیررسمی، توسعه شتابان و نامتوازن، حاشیه نشینی، سند توانمندسازی، فقر شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/266829>

